

post
bellum

lidé, co se ptají

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Škola: ZŠ Bakalovo nábřeží 8, Brno
Třída: 9.B
Mgr. Eva Svobodová
Učitelka: Andrea Tesařová, Štěpán Hájek
Zpracovali: Alexandra Náplavová, Karolina Žáková

Příběh paní VLASTY ČERNÉ

Paní Vlasta Černá se narodila 19. ledna 1933 v malé horské vesničce, v Horním Štěpánově. Tatínek byl stolař a maminka pracovala v domácnosti. Už od dětství maminka paní Vlastu zapojovala do různých domácích prací.

„Dokonce i na pole jsme museli chodit pracovat.“

Přestože to nebylo jednoduché, prožila paní Černá pěkné dětství. Když chtěla studovat na gymnáziu, s latinou jí vypomohl kněz, který vedl v kostele bouřlivé proslovy proti komunistům. StB si našlo záminku a odsoudilo ho za velezradu. Dokonce ho obvinili z toho, že má na věži kostela vysílačku a za další skutečně nepravdivé věci. Kněz se zalekl a utekl přízemním oknem z toalety, pomoc našel u paní Černé. Jejím úkolem bylo pro něj hledat stále nové úkryty. Bylo to pro ni velmi nebezpečné. Ukrývání trvalo půl roku. Jednoho dne dostali avízo, že je jim StB na stopě. Rozhodli se uprchnout do Rakouska. Hranice přecházeli ještě s jedním studentem, který knězi také vypomáhal. Muž, který je měl převádět přes hranice, byl ale bohužel estébák. Všichni tři se vydali na útěk, ale když přišli k řece, začalo se střílet. V této situaci se paní Černá ukryla v keři, ze kterého viděla, jak byli její spolucestující zatčeni.

„Řekla jsem si, že jestli zůstanu schovaná, nebudu vědět, kde jsem a kam půjdu odtud, a i kdyby se mně podařilo odtud nějak dostat domů, tak mě stejně zatknou, protože budou vědět, že jsme byli tři.“

Rozhodla se tedy z křoví vystoupit. Začalo se střílet, naštěstí vše přežila, i když dodnes neví jak.

Všechny zatkli a zavezli do Uherského Hradiště, do budovy StB.

„Byla to jedna velká hrůza, protože ta místnost byla malá, to byly moje malé kroky 3x4.

Větrat se tam vůbec nedalo, protože nebylo kam.“

Po třech měsících na samotce a vyslýchání, bez možnosti se umýt nebo převléct, byla paní Černá převezena do vězení v Uherském Hradišti, které mělo nejhorší pověst v republice. Podmínky byly strašné.

Paní Černá zde prožila jedny z nejhorších dní jejího života. Jediným pozitivem bylo, že zde měla možnost se po dlouhé době vykoupat.

„No a ona mě zavedla do mužské prádelny ve věznici, kde byli pochopitelně samí muži a prali tam prádlo. A teď si představte, že jsem byla 18letá holka a tam všude ti vězni a teď nechali práce a koukali. To bojujete mezi přirozeným studem, který nakonec každý člověk má a mezi touhou se umýt, vykoupat.“

Těžce zde onemocněla a doktoři jí předvíдали smrt. Možná i kvůli tomu ji propustili domů, do domácího vězení. Každý den se musela hlásit na

policii. Pokoušela se pracovat manuálně, ale bohužel její zdravotní stav to nedovolil.

Za nějaký čas začala pracovat v továrně na šicí stroje v Boskovicích, kde znovu onemocněla.

Mezitím si vyprosila studium v Třebíči. Jednoho dne ji ale znovu zatkli a odsoudili k jednomu roku vězení. Naštěstí její rodinu StB nepostihlo. Paní Černá měla problém kdekoli studovat, a proto si požádala o vymazání záznamu z trestního rejstříku. Když se tak stalo, bylo jí umožněno dostudovat a odmaturovala s vyznamenáním. Byla přijata na vysokou školu a pět let studovala psychologii. Později pracovala v Psychiatrické léčebně Brno - Černovice.

Vdala se a měla tři děti, z nichž jedno se nedožilo dospělosti.

„A moje děti mi říkaly: „Mami, my si tě pamatujeme, jak jsi v kuchyni vždycky měla rozložená lejstra po zemi a něco jsi tam čmárala.“

Nyní je členkou Konfederace politických vězňů ČR. Nedávno byla v Praze a tam se setkala s ministrem Martinem Stropnickým. Ve svých 81 letech je stále velmi aktivní a vše zvládá dokonale. Dnes se bojí už jenom návratu komunistů k moci.